

Haftanın yedi Günü

Mustafa SAMİ

Haftanın yedi günü gibiyim sevgili; altı günüm, sana kavuşacağım günün özlemiyle geçiyor. Gönlüm sadece bir günün vuslatıyla eriyor. Altı gün o bir güne imreniyor da onu kıskanıyorlar.

Birinci gün, senden uzak kaldığım ilk gün; özlemim daha o günden başlıyor. Arıyorum, soruyorum, eski anılarım gözümün önüne geliyor, öyle çoğalıyor ki, aklım şaşıyor. Bu duygular sarmalında dolaşıp duruyorum.

İkinci günde sana olan özlemim bütün benliğimi etkisi altına alıyor, aklımdan çıkmıyorsun. Yanımdaymışsın da elini tutuyormuşum, kokunu içime çekiyormuşum gibi duygularımı alt üst ediyorsun. Seni arzulamaya başladığımda tam da bu haldeydim.

Üçüncü gün, durgun bir gün; ama durgun dediğime bakma, düşlerimin durgun salındığı bir gün. Üçüncü günün benim için en önemli getirisi düşlerimde seninleyim; ya el ele ya dudak dudağa.

Dördüncü gün bir vahadaydım ve sen serap gibiydin. Öyle susamıştım ki, dudaklarım yangını arıyordu. Akşam üzeriydi, akıyordu zaman. Seni hayal ettiğim an kumdan taneler halindeydin. Uzattığın elleri tutuverdim. Belki çeker de içimdeki huzursuzluğu çıkarıverir diye bekleyip durdum.

Beşinci günde hasretinden susuz bir ovada dörtnala koşuyorum. Bu anlarımda yüreğim coşkun değil, dilsizim; durgunum adeta, fırtına öncesi gibi sessizim. Seni beklerken

dönüştüm; şimdi saf, renksiz ve kokusuzum.

Altıncı günde vuslatın yaklaştığını hissediyorum. Hayatın bahsettiği cananım geliyor diye sevince boğuluyorum. Biliyorum ki; sen bir gül, ben o gülün içindeki sümbüldüm. Cisimsiz bir çağlayanın kimliğine büründüğüm için güz yangınında gönül mumlarını söndürdüm.

Yedinci gün, sana kavuştuğum en güzel gün. Bu günde hayat yeniden başlıyor; gönlüm çocuksu bir coşkunlukla, kalbim saf bir aşkla çarpıyor. Bu gönül meyledince sultanına, ney neylesin; kırılmışsa tezenesi, saz neylesin, söz neylesin. Sonuç olarak; içimizde bir şeyler kıpırdıyorsa eğer, zamanı durdurmak da geçmeli insanın aklından.